

G S-11-14
J

ΤΟ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Τμήμα 15^ο Μονομελές

Σ υ ν ε δ ρ ί α σ ε δημόσια στο ακροατήριό του στις 10 Δεκεμβρίου 2013, με δικαστή την Αικατερίνη Κεφαλάκη, εφέτη Δ.Δ. και γραμματέα την Αικατερίνη Αδαμοπούλου, δικαστική υπάλληλο,

για να δικάσει την από 15.4.2013 (αριθ. καταχ. 1171/2.5.2013),
έφεση

τ η ς εταιρείας με την επωνυμία «ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΠΙΣΤΗ ΑΕΓΑ», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής (Λεωφ. Κηφισίας αρ.274), εκπροσωπείται νόμιμα και παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου Γιάννη Παντελίδη, με δήλωση στη γραμματεία κατ' άρθρο 133 παρ.2 Κ.Δ.Δ. (Σελίδα 77, Αθήνα)

κ α τ ά του Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπείται από τον Υπουργό Οικονομικών και παραστάθηκε με τη δικαστική αντιπρόσωπο του Ν.Σ.Κ. Μαριλένα Λάλωση-Κατακουζηνού, με δήλωση στη γραμματεία κατ' άρθρο 133 παρ.2 Κ.Δ.Δ.

Η κρίση του είναι η εξής:

1. Επειδή, με την κρινόμενη έφεση, για την οποία καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (σχ. ειδικά έντυπα 1640257, 2396062, 5809147 σειρά Α), η εκκαλούσα ζητά παραδεκτώως την εξαφάνιση άλλως μεταρρύθμιση της 14372/2012 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών. Με την απόφαση αυτή απορρίφθηκε αγωγή της, με την οποία ζητούσε να υποχρεωθεί το Ελληνικό Δημόσιο να της καταβάλει καθ' υποκατάσταση, εντόκως το ποσό των 10.636,08 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στην ασφαλιστική αποζημίωση που κατέβαλε αυτή στην εταιρεία «ΙΜΠΕΡΕΚΟ ΑΕ», για την αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη από την υπερχείλιση του ποταμού Κηφισού στις 8.7.2002.

2. Επειδή, στο άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα (Π.Δ.456/1984, ΦΕΚ 164 Α'), ορίζεται ότι: « Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του δημοσίου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, το δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση, εκτός αν η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης που υπάρχει για χάρη του γενικού συμφέροντος... ». Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, ζημιογόνες παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του Δημοσίου, οι οποίες λαμβάνουν χώρα κατά την ενάσκηση της ανατεθειμένης σε αυτά δημόσιας εξουσίας και κατά παράβαση διάταξης που δεν έχει θεσπιστεί αποκλειστικά χάριν του γενικού συμφέροντος, αλλά αποβλέπει παράλληλα και στην προστασία δικαιώματος ή συμφέροντος των κατ' ιδίαν προσώπων (ΣΤΕ 3919/2001, 3706/2001, 28/2000, 1693/1998, 2973/1990), γεννούν υποχρέωση του Δημοσίου προς αποζημίωση. Για την θεμελίωση δε της ευθύνης του Δημοσίου απαιτείται να υπάρχει και αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της κατά τα ανωτέρω παράνομης πράξεως ή παραλείψεως και της επελθούσης ζημίας. Αιτιώδης δε σύνδεσμος υπάρχει όταν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, η πράξη ή η παράλειψη είναι επαρκώς ικανή (πρόσφορη), κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, να επιφέρει τη ζημία (ΣΤΕ 1177/2008, 1024/2005, 1893/2000, 3422/99, 1693/98). Περαιτέρω, από την ίδια διάταξη, σε συνδυασμό με τις γενικές αρχές που αναφέρονται στην ανωτέρα βία, συνάγεται ότι μη τήρηση ή πλημμελής τήρηση των υποχρεώσεων των οργάνων του Δημοσίου και, συνεπώς, ευθύνη για αποζημίωση, συντρέχει σε κάθε περίπτωση ζημίας ιδιώτη από το Δημόσιο, εκτός αν το τελευταίο αποδείξει ότι τα όργανά του έπραξαν ό,τι ήταν αντικειμενικά δυνατό και η ζημία οφείλεται σε γεγονός απρόβλεπτο και αναπότρεπτο ακόμα και με μέτρα άκρας επιμέλειας και σύνεσης. Εξάλλου, τα αναπότρεπτα φυσικά φαινόμενα δεν συνιστούν, εξ ορισμού, ανωτέρα βία που επιφέρει ζημία αλλά μόνο όταν εκδηλωθούν κατά τρόπο που δεν είναι δυνατό να προβλεφθεί και με τέτοια ένταση που καθιστούν την ζημία αναπόφευκτη.

3. Επειδή, περαιτέρω, στο άρθρο 6 παρ. 1 του ν. 1418/1984 «Δημόσια έργα και ρυθμίσεις συναφών θεμάτων» (23 Α') ορίζεται ότι: «Η

Αριθμός απόφασης: 2123/2014

παρακολούθηση, ο έλεγχος και η διοίκηση των έργων ανήκει στην αρμόδια τεχνική υπηρεσία του φορέα κατασκευής του έργου (διευθύνουσα υπηρεσία ή επιβλέπουσα υπηρεσία), η οποία ενεργεί ότι απαιτείται για την καλή και έγκαιρη εκτέλεση των έργων και ορίζει τους τεχνικούς υπαλλήλους που θα ασχοληθούν ειδικότερα με την επίβλεψη, και γενικά προβαίνει σε κάθε νόμιμη ενέργεια....» και στο άρθρο 7 παρ. 1 αυτού, ότι: «Ο ανάδοχος είναι υποχρεωμένος να κατασκευάσει το έργο κατά τους όρους της σύμβασης και τις σύμφωνες προς αυτή και το νόμο έγγραφες εντολές του φορέα κατασκευής του έργου». Εξάλλου, στο άρθρο 34 παρ. 4 του εκτελεστικού του πιο πάνω νόμου π.δ. 609/1985 «Κατασκευή Δημοσίων Έργων» (φ. 223 Α') ορίζεται ότι: «Ο ανάδοχος έχει την υποχρέωση για την τήρηση των διατάξεων της εργατικής νομοθεσίας, των διατάξεων και κανονισμών για την πρόληψη ατυχημάτων στο προσωπικό του ή στο προσωπικό του φορέα του έργου, ή σε οποιονδήποτε τρίτο και για τη λήψη μέτρων προστασίας του περιβάλλοντος. Σχετικά με τη λήψη μέτρων ασφαλείας είναι υποχρεωμένος να εκπονεί με ευθύνη του κάθε σχετική μελέτη (στατική ικριωμάτων, μελέτη προσωρινής σήμανσης έργων κλπ) και να λαμβάνει όλα τα σχετικά μέτρα». Με την τελευταία αυτή διάταξη καθορίζονται αποκλειστικά οι υποχρεώσεις του αναδόχου έναντι του κυρίου του έργου, προς εξυπηρέτηση του σκοπού που επιδιώκεται με το ν. 1418/1984 και το π.δ. 609/1985, ο οποίος συνίσταται στην αρτιότερη και ευχερέστερη εκτέλεση των δημοσίων έργων. Επομένως, ο κύριος του δημοσίου έργου, όπως αυτός προσδιορίζεται στο άρθρο 3 του ν. 1418/1984 υπέχει αστική ευθύνη για τις ζημιές οι οποίες προκαλούνται σε τρίτους εξαιτίας της εκτέλεσης δημοσίου έργου, έστω και αν η εκτέλεση του έργου αυτού έχει ανατεθεί με σύμβαση σε ιδιώτη ανάδοχο (πρβλ. ΑΕΔ 14/1993, ΣτΕ 2279/2003, 347/1997) Ειδικότερα, από τις ως άνω διατάξεις προκύπτει υποχρέωση του Δημοσίου για παρακολούθηση και έλεγχο της ορθής εκτέλεσης του υπό κατασκευή δημοσίου έργου, το οποίο έχει ανατεθεί σε ανάδοχο. Η υποχρέωση αυτή τάσσεται όχι μόνο χάριν του γενικότερου συμφέροντος, αλλά αποβλέπει συγχρόνως και στο συμφέρον των ιδιωτών, με την έννοια ότι η μη προσήκουσα εκτέλεση δημοσίου έργου γεννά, εφόσον συντρέχουν και οι λοιπές προϋποθέσεις του νόμου, για

τον ιδιώτη, ο οποίος υφίσταται ζημία από την πλημμελή εκτέλεση του έργου, αξίωση του τελευταίου έναντι του Ελληνικού Δημοσίου για αποζημίωση, κατ' άρθρο 105 του ΕισΝΑΚ. Η εν λόγω ευθύνη του Ελληνικού Δημοσίου είναι αυτοτελής, μη επηρεαζόμενη από την ευθύνη του αναδόχου που ανακύπτει από άλλες διατάξεις για τυχόν βλάβες στο έργο ή για μη τήρηση των κατά το νόμο και τη σύμβαση υποχρεώσεων αυτού (ΣτΕ 347/1997, 2521/2008).

4. Επειδή, από την επανεκτίμηση των στοιχείων της δικογραφίας προκύπτουν τα εξής: Το καλοκαίρι του 2002, το Ελληνικό Δημόσιο εκτελούσε κατά μήκος του ποταμού Κηφισού και κοντά στις εκβολές του, στο σημείο που ο ποταμός διέρχεται από τους Δήμους Μοσχάτου, Ρέντη και Πειραιά έργο για την κατασκευή υπερυψωμένης λεωφόρου ταχείας κύκλοφορίας πάνω από τον ποταμό. Για την κατασκευή της εν λόγω λεωφόρου προβλεπόταν η εκτέλεση έργων διαπλάτυνσης της λεκάνης του ποταμού, καθαίρεση της παλαιάς όχθης του και η τοποθέτηση, αφενός, ακροβάθρων και αφετέρου, μεγάλων βάσεων από οπλισμένο σκυρόδεμα, κατά μήκος της κοίτης του και περίπου στη μέση της για την στήριξη της υπερυψωμένης λεωφόρου. Προβλεπόταν ακόμα, η διατήρηση της παλαιάς (υφισταμένης) κοίτης του ποταμού Κηφισού, η αναδιευθέτηση της ανοικτής διατομής αυτού με εκβάθυνση και η αύξηση του πλάτους της, ώστε η παροχетеυτικότητα του εν λόγω τμήματος να ανέλθει σε 1.400 κ.μ./δευτ. από 500 κ.μ./δευτ. που ήταν η παροχетеυτικότητα της παλαιάς κοίτης και σε ορισμένες περιοχές γεφυρών ακόμη μικρότερη (300 κ.μ./δευτ.). Για το έργο αυτό, με κάλυψη περιοχών όσον αφορά τους Δήμους Μοσχάτου και Πειραιά (Ν. Φάληρο), από τις οδούς Σολωμού και Πειραιώς, αντιστοίχως, έως τις εκβολές του ποταμού Κηφισού, η παροχή σχεδιασμού των 1.400 κ.μ./δευτ. ήταν δεδομένη, εφόσον κατάντι της χ.θ. 0 + 200 το έργο είχε ήδη κατασκευασθεί για τη μέγιστη αυτή παροχή από τη δεκαετία του 1980, ανάντι, δε, της χ.θ. 3 + 060 το έργο είχε, επίσης, κατασκευασθεί κλιμακωτά μέχρι το έτος 2000 για παροχή 1.000 κ.μ./δευτ. Το έργο είχε χωριστεί σε τρία τμήματα, στα οποία υπήρχαν αντίστοιχες εργολαβίες που εκτελούνταν από αναδόχους, οι οποίοι τελούσαν κάτω από τις κατευθύνσεις, οδηγίες και εντολές του Ελληνικού Δημοσίου που ήταν κύριος του έργου, με φορέα κατασκευής την

ΕΥΔΕ/ΕΣΕΑ (Ειδική Υπηρεσία Δημοσίων Έργων/ Ειδικά Συγκοινωνιακά Έργα Αττικής). Ειδικότερα, η πρώτη εργολαβία (από χ.θ. 0+000 έως 0+700) είχε ανατεθεί στην εταιρία «ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ ΤΕΧΝΙΚΑ ΕΡΓΑ-ΒΙΟΤΕΡ Α.Ε.», η δεύτερη (από χ.θ. 0+700 έως 1+400) στην εταιρία «ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ Α.Τ.Ε.» και η τρίτη (από χ.θ. 1+400 έως 3+060) στην κοινοπραξία «ΑΚΤΩΡ-ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΟΔΟΜΙΚΗ Α.Ε.-ΤΕΒ Α.Ε.». Κατά τις μεσημβρινές ώρες της 8ης Ιουλίου 2002 στο Λεκανοπέδιο της Αττικής ξέσπασαν ισχυρές καταιγίδες με έντονες βροχοπτώσεις, οι οποίες, κατά την εκτίμηση της Εθνικής Μετεωρολογικής Υπηρεσίας, ήταν εκτός του εύρους των θερινών κλιματολογικών τιμών της περιόδου 1995-2001. Από τις βροχοπτώσεις προκλήθηκε υπερχειλίση του ποταμού Κηφισού και πλημμύρα στις περιοχές Μοσχάτου, Ν. Φαλήρου και Αγ. Ιωάννη Ρέντη. Για την αποκατάσταση των ζημιών αυτών εκδόθηκαν: α) η οικ./6117/Α32/25-7-2002 κοινή απόφαση του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών και των Υφυπουργών Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, Οικονομικών και Υ.ΠΕ.ΧΩ.ΔΕ., με την οποία οριοθετήθηκαν οι πληγείσες περιοχές και αποφασίσθηκε η χορήγηση στεγαστικής συνδρομής (άτοκο δάνειο και δωρεάν κρατική αρωγή) στους πλημμυροπαθείς και β) η οικ/7154/Β54β/5.9.2002 απόφαση του Υφυπουργού Υ.ΠΕ.ΧΩ.ΔΕ., με την οποία αποφασίσθηκε η άμεση χορήγηση δωρεάν κρατικής αρωγής και ορίσθηκε η σχετική διαδικασία για τη χορήγησή της. Με την από 25.9.2006 αγωγή της, η ήδη εκκαλούσα, υποστήριξε ότι η πλημμύρα στις 8.7.2002 οφείλεται σε υπαιτιότητα των εργοληπτριών εταιρειών, που εκτελούσαν το έργο της κατασκευής υπερυψωμένης λεωφόρου ταχείας κυκλοφορίας κατά μήκος του Κηφισού, της Διευθύνουσας το έργο Υπηρεσίας (Ε.Υ.Δ.Ε./Ε.Σ.Ε.Α. του Υπουργείου Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε.) και των επιβλεπόντων την κατασκευή του έργου αυτού μηχανικών. Αποτέλεσμα των παραλείψεων των ανωτέρω ήταν να υπερχειλίσει ο Κηφισός ποταμός, να πλημμυρίσει και ο Δήμος Αγίου Ιωάννη Ρέντη και τα όμβρια ύδατα να εισρεύσουν στο υπόγειο της επιχειρήσεώς της ασφαλισμένης σε αυτήν, κατά ποσοστό 40%, εταιρίας, με την επωνυμία «ΙΜΠΕΡΕΚΟ Α.Ε.» προκαλώντας μεγάλες καταστροφές στα εμπορεύματά της τελευταίας, η αξία των οποίων ανερχόταν στο ποσό των 26.590,19 Ευρώ. Η

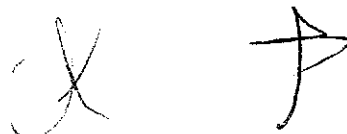
αγωγή αυτή απορρίφθηκε με την εκκαλούμενη απόφαση, με την αιτιολογία ότι δεν υφίσταται παράνομη παράλειψη εκ μέρους των αναδόχων εταιρειών, κατά την εκτέλεση των επί μέρους εργασιών του Τμήματος Γ' του όλου έργου της αναδιευθετήσεως του ποταμού Κηφισού και επομένως δεν τίθεται ζήτημα μη προσήκουσας τηρήσεως από την επιβλέπουσα το έργο υπηρεσία (Ε.Υ.Δ.Ε./Ε.Σ.Ε.Α) της υποχρεώσεώς της για παρακολούθηση και έλεγχο του έργου στο Τμήμα Γ'. Ούτε άλλωστε, στο πλαίσιο της αυτοτελούς ευθύνης του Ελληνικού Δημοσίου, ανακύπτει ευθύνη του τελευταίου προς αποζημίωση, αφού, υπό τα ανωτέρω δεδομένα, η επιβλέπουσα το έργο υπηρεσία δεν παραβίασε διάταξη της νομοθεσίας περί δημοσίων έργων (Ν. 1418/1984 και Π.Δ. 609/1985) και δεν παρέλειψε τα ιδιαίτερα καθήκοντα και υποχρεώσεις που προσιδιάζουν στη συγκεκριμένη υπηρεσία.

5. Επειδή, με την κρινόμενη έφεση η εκκαλούσα υποστηρίζει ότι κατ' εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων, η εκκαλούμενη απόφαση απέρριψε την αγωγή της. Ειδικότερα, υποστηρίζει ότι όπως προκύπτει από την έκθεση πραγματογνωμοσύνης, που συντάχθηκε κατ' εντολή του Πρωτοδικείου Πειραιώς, η ζημία οφείλεται στην αμέλεια που επέδειξαν τόσο οι εργολάβοι του Δημοσίου και των αναδόχων εταιρειών, οι οποίοι δεν φρόντισαν να διατηρήσουν την υφιστάμενη προς της εκτέλεσης των έργων παροχετευτικότητα του ποταμού Κηφισού, αλλά αντίθετα μείωσαν την παλαιά διατομή χωρίς την πρόβλεψη οποιασδήποτε αντιπλημμυρικής προστασίας. Επίσης, υποστηρίζει ότι τα αρμόδια όργανα του Ελληνικού Δημοσίου (υπηρεσία ΕΥΔΕ/ΕΣΕΑ του ΥΠΕΧΩΔΕ) παρέλειψαν αφενός να εποπτεύουν τα εκτελούμενα έργα και τις αναδόχους εταιρείες, όπως είχαν υποχρέωση εκ του νόμου, αφετέρου παρέλειψαν να λάβουν τα κατάλληλα μέτρα αντιπλημμυρικής προστασίας. Εξάλλου, το Ελληνικό Δημόσιο ζητά την απόρριψη της κρινόμενης έφεσης, υποστηρίζοντας ότι από το σύνολο των αποδεικτικών στοιχείων που έλαβε υπόψη της η εκκαλούμενη προκύπτει ότι το ζημιογόνο αποτέλεσμα θα είχε επέλθει ακόμη και αν στην περιοχή του Κηφισού δεν βρίσκονταν σε εξέλιξη τα έργα του Δημοσίου, αφού η αρχική προ των εργασιών, κοίτη του ποταμού δεν ήταν σε θέση να αναλάβει περισσότερα από

300/350 m³/δευτ. ενώ κατά τις βροχοπτώσεις της 8.7.2002 η πλημμυρική παροχή ανήλθε σε 1300m³/δευτ.

6. Επειδή, όπως προκύπτει από την από Ιουνίου 2003 έκθεση πραγματογνωμοσύνης των πολιτικών μηχανικών Αριστοτέλη Τσελέπη και Νικολάου Ηλία, που διορίστηκαν από το Πρωτοδικείο Πειραιά, για τη διερεύνηση των αιτίων της πλημμύρας της 8.7.2002, και ειδικότερα από τα αναφερόμενα στο Κεφάλαιο 2.2 αυτής, υπό τον τίτλο «Ανάλυση και αξιολόγηση των στοιχείων»: α) η διάνοιξη της κοίτης του Κηφισού θα έπρεπε να ξεκινήσει από τις εκβολές του και να προχωρά σταδιακά προς τις πηγές (από κατάντι προς ανάντι), προκειμένου να αποφευχθεί η εμφάνιση εμφραγματικών φαινομένων, β) μόνο μετά την πλήρη αναδιευθέτηση της κοίτης του Κηφισού θα ήταν ασφαλής η διαμόρφωση (αύξηση της παροχетеυτικότητας) των υφισταμένων ρεμάτων, πάλι με κατεύθυνση εργασιών από κατάντι προς ανάντι και γ) τέλος, μόνο μετά το πέρας όλων των ανωτέρω εργασιών, θα ήταν ασφαλής η αύξηση του αριθμού των συμβαλλομένων ρεμάτων και αυτό σταδιακά, μετά από συνεχείς παρατηρήσεις της υδραυλικής συμπεριφοράς του ποταμού. Περαιτέρω, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην ίδια έκθεση, ο προγραμματισμός που ακολουθήθηκε ήταν εντελώς αντίθετος με τον ανωτέρω, σε σημείο μάλιστα, ώστε να συνιστά τον δυσμενέστερο, από τεχνικής άποψης, προγραμματισμό. Και τούτο, διότι η κατασκευή του ενδιάμεσου Τμήματος Γ του όλου έργου αναδιευθέτησης του ποταμού Κηφισού άρχισε μετά την ολοκλήρωση της αναδιευθέτησης της κοίτης του ποταμού από τη Μεταμόρφωση έως τον ανισόπεδο κόμβο Πέτρου Ράλλη (Τμήμα Β) από το τέλος του έτους 2000, ενώ, ταυτόχρονα με την κατασκευή του Τμήματος Β, είχαν ολοκληρωθεί, έως και το έτος 2001, και πενήντα οκτώ (58) εργολαβίες σχετικές με διαμορφώσεις, διευρύνσεις και επεκτάσεις των συμβαλλόντων στον Κηφισό ρεμάτων. Έτσι, κατά τον Ιούλιο του έτους 2002, η παροχетеυτικότητα του Τμήματος Γ του ποταμού ήταν μεν κάπως μεγαλύτερη από 350 μ³ (από αυτήν δηλαδή της αρχικής κοίτης), πλην όμως, για να ανταποκριθεί στις παροχетеυτικές απαιτήσεις του, ανάντι αυτού, περατωμένου και σε κατάσταση πλήρους υδραυλικής λειτουργίας Τμήματος Β, θα έπρεπε να έχει

παροχευτική ικανότητα, σύμφωνα με την οριστική μελέτη του 1988, 1.400 μ³ τετραπλάσια δηλαδή, από αυτήν τόσο της εργοταξιακής όσο και της αρχικής κοίτης. Έτσι, η πλημμύρα της 8.7.2002, όπως προκύπτει και από την ως άνω έκθεση πραγματογνωμοσύνης, θα είχε τα ίδια αποτελέσματα, ακόμη και αν δεν είχαν ξεκινήσει οι εργασίες του Τμήματος Γ, αφού μόνο σε περίπτωση ολοκλήρωσης των εργασιών του Τμήματος αυτού θα μπορούσε να απορροφηθεί εισροή υδάτων ανάλογων εκείνων, που είχαν ήδη επιτευχθεί στο αποπερατωθέν Τμήμα Β. Ενόψει των ανωτέρω, κρίνει ότι εξαιτίας των ανωτέρω μη νόμιμων πράξεων και παραλείψεων των αρμοδίων οργάνων του εφεσίβλητου, κατά την οργάνωση και προγραμματισμό του όλου έργου - και ανεξαρτήτως των τυχόν ειδικότερων πλημμυρικών, κατά την εκτέλεση των εργασιών στο Τμήμα Γ - η ισχυρή βροχόπτωση, της 8.7.2002, είχε ως αποτέλεσμα, να προκληθεί ζημία στην ασφαλισμένη στην εκκαλούσα εταιρεία ΙΜΠΕΡΕΚΟ. Περαιτέρω, ενόψει του ότι, ως ανωτέρα βία, νοείται τυχαίο περιστατικό, το οποίο δεν μπορούσε, στη συγκεκριμένη περίπτωση, να προβλεφθεί και να αποτραπεί ούτε με μέτρα άκρας επιμέλειας και σύνεσης (βλ. ΑΠ 968/2003, 23/1988 Ολομ., 264/1997, 1105/1993, 176/1991 κ.ά.), καθώς και ότι τα αναπότρεπτα φυσικά φαινόμενα δε συνιστούν, εξ ορισμού, ανωτέρα βία που φέρει αναπόφευκτη ζημία αλλά μόνο όταν εκδηλωθούν κατά τρόπο που δεν είναι δυνατό να προβλεφθεί και με ένταση που καθιστούν τη ζημία αναπόφευκτη, το γεγονός αυτό καθ' αυτό της έντονης βροχόπτωσης, που σημειώθηκε στο Λεκανοπέδιο της Αττικής, την 8.7.2002, δεν αποτελεί ανωτέρα βία, όπως αβάσιμα υποστήριξε το Ελληνικό Δημόσιο. Η ένδικη λοιπόν πλημμύρα δεν ήταν, αποτέλεσμα φυσικών (καιρικών) φαινομένων, που είχαν ασυνήθιστη ένταση, αλλά οφειλόταν στον, κατά τα προεκτεθέντα, πλημμυρή προγραμματισμό του έργου. Περαιτέρω, το Ελληνικό Δημόσιο ως εποπτεύουσα αρχή του ένδικου έργου, όφειλε αφενός μεν να μεριμνήσει για την προστασία της περιοχής εκτέλεσης αυτού από τον ενδεχόμενο κίνδυνο πλημμύρας, σε κάθε δε περίπτωση να φροντίσει για τη λήψη μέτρων πολιτικής προστασίας κατά τη διάρκεια της βροχόπτωσης, μέσω των αρμοδίων προς τούτο υπηρεσιών και οργάνων του, ώστε να αποφευχθούν ή μετριαστούν, κατά το

Two handwritten signatures in black ink, one on the left and one on the right, positioned below the page number.

δυνατόν, τα ανωτέρω πλημμυρικά φαινόμενα και να προστατευθούν οι περιουσίες των πολιτών. Κατόπιν αυτών, η πλημμύρα, που σημειώθηκε στην επιχείρηση ΙΜΠΕΡΕΚΟ και οφείλεται στην υπερχείλιση του Κηφισού ποταμού, κατά την 8.7.2002, επήλθε, λόγω της πλημμελούς κατασκευής του έργου, εφόσον, δε, το Ελληνικό Δημόσιο, το οποίο είχε υποχρέωση για τον άρτιο προγραμματισμό και τη σωστή οργάνωση και παρακολούθηση του ανωτέρω έργου, δεν ανταποκρίθηκε, με τα αρμόδια όργανά του, στην ως άνω υποχρέωσή του και οι παραλείψεις αυτές είχαν, ως αποτέλεσμα, τη ζημία της ανωτέρω επιχείρησης, κρίνει ότι στοιχειοθετείται ευθύνη αυτού προς αποζημίωσή της. Επομένως, η εκκαλούμενη απόφαση που έκρινε τα αντίθετα πρέπει να εξαφανισθεί κατά παραδοχή της κρινόμενης έφεσης.

7. Επειδή, δικάζοντας την από 25.9.2006 αγωγή, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη: α) την από 12.2.2003 έκθεση πραγματογνωμοσύνης του γραφείου πραγματογνωμόνων ΜΑΝΟΣ ΕΠΕ, η οποία συντάχθηκε κατόπιν της από 9.7.2002 εντολής της ενάγουσας-εκκαλούσας και της συνασφαλίστριας εταιρείας ΦΟΙΝΙΞ, σχετικά με τις ζημίες που υπέστη η ασφαλισμένη σε αυτές εταιρεία ΙΜΠΕΡΕΚΟ ΑΕ, από τις πλημμύρες της 8.7.2002, σύμφωνα με την οποία το σύνολο της ζημίας ανέρχεται στο ποσό των 26.590,19 ευρώ, β) το ασφαλιστήριο συμβόλαιο που συνήψε η ανωτέρω επιχείρηση με την ενάγουσα με διάρκεια από 30.6.2002 έως 30.6.2003, με το οποίο την ασφάλιζε κατά ποσοστό 40% επί των υλικών συσκευασίας τροφίμων, πρώτων υλών, λευκοσιδηρουργίας κλπ. και γ) το αντίγραφο της 20030048 εξοφλητικής απόδειξης της ενάγουσας, σύμφωνα με την οποία η εταιρεία ΙΜΠΕΡΕΚΟ ΑΕ εισέπραξε βάσει του ασφαλιστηρίου συμβολαίου ποσό 10.636,08 ευρώ για τη ζημία που υπέστη την 8.7.2002 λόγω πλημμύρας καθώς και το γεγονός ότι η ενάγουσα νομίμως υποκαθίσταται στα δικαιώματα της ασφαλισμένης δυνάμει του άρθρου 14 παρ.1 του ν.2496/1997. Ενόψει αυτών, κρίνει ότι το Ελληνικό Δημόσιο οφείλει στην ενάγουσα ασφαλιστική εταιρεία το ποσό των 10.636,08 ευρώ.

8. Επειδή, κατόπιν αυτών πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη έφεση, να εξαφανισθεί η 14372/2012 οριστική απόφαση του Μονομελούς Διοικητικού

Πρωτοδικείου Αθήνας, να αποδοθεί το καταβληθέν παράβολο κατ' άρθρο 277 παρ.9 ΚΔΔ, να γίνει δεκτή η από 25.9.2003 αγωγή, να υποχρεωθεί το Ελληνικό Δημόσιο να καταβάλλει στην ενάγουσα το ποσό των 10.636,08 ευρώ εντόκως με το επιτόκιο του άρθρου 21 του Κώδικα Νόμων περί Δικών του Δημοσίου από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση και κατ' εκτίμηση των περιστάσεων να απαλλαγεί το Ελληνικό Δημόσιο από τα δικαστικά έξοδα της εκκαλούσας κατ' άρθρο 275 παρ.1 ΚΔΔ.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Δέχεται την έφεση.

Εξαφανίζει τη 14372/2012 οριστική απόφαση του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθήνας.

Διατάσσει την απόδοση του καταβληθέντος παραβόλου στην εκκαλούσα.

Δικάζει την από 25.9.2003 αγωγή και δέχεται αυτήν.

Υποχρεώνει το Ελληνικό Δημόσιο να καταβάλει στην ενάγουσα εντόκως με το επιτόκιο του αρ. 21 ΚΝΔΔ το ποσό των δέκα χιλιάδων εξακοσίων τριάντα έξι ευρώ και οκτώ λεπτών (10.636,08) από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση.

Απαλλάσσει το Ελληνικό Δημόσιο από τα δικαστικά έξοδα της εκκαλούσας-ενάγουσας.

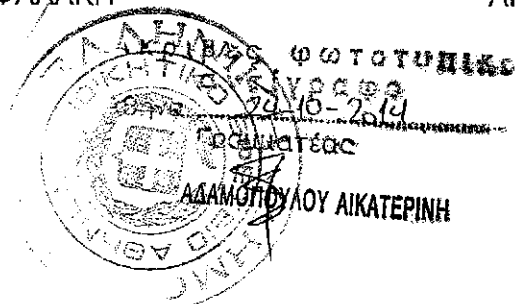
Κρίθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του δικαστηρίου στις 8 Απριλίου 2014.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΚΕΦΑΛΑΚΗ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ

A.B.